Code zwart

Te weinig zorgpersoneel is code zwart', is de kop van de gastblog van ic-verpleegkundige Arie Barendrecht op Nursing.nl. Hij maakt zich zorgen over de snelle stijging van het aantal coronapatiënten in de ziekenhuizen. In zijn blog waarschuwt hij voor code zwart. Dat wil zeggen, het scenario dat er aan de poort geselecteerd moet worden wie voor behandeling in aanmerking komt. Eerder waarschuwde Ernst Kuipers van het Landelijk Netwerk Acute Zorg al voor dit donkere scenario. Het personeelstekort onder verpleegkundigen is tijdens deze tweede coronagolf nog nijpender geworden en daardoor raken steeds meer ziekenhuisbedden onbemand. Niet alleen verpleegkundigen in de ziekenhuizen voelen dit, ook in de wijk wordt de zorg afgeschaald, met schrijnende situaties als gevolg.

Tijdens deze tweede golf lijkt de gemiddelde burger echter niet zo onder de indruk van alarmerende berichten. De oorzaken hiervoor zijn legio, maar laten we zelf misschien ook kansen onbenut om deze zorgcrisis voor het algemene publiek zichtbaarder te maken? Om te waarschuwen, zodat mensen zich aan de maatregelen houden? Ik denk het wel. Want tot dusverre is de verpleegkundige stem in de landelijke media nog altijd ver te zoeken. Gelukkig hebben we dokter Diederik Gommers die namens de verpleegkundigen steeds vaker het woord voert. Maar of dat op termijn wenselijk blijft; ik vraag het mij af.

De poging van Arie met #teweinig-zorgpersoneeliscodewart is er dan ook een om aan te grijpen. Niet om angst te zaaien, maar om het publiek te confronteren met de harde realiteit. Dat is wel

even van een ander kaliber dan #ikdoe-welmee als reactie op Famke Louise.

Verpleegkundigen zullen altijd blijven zorgen, ook als anderen 'niet meer mee doen'. Maar soms is het tijd om je grens aan te geven. En dat vinden we moeilijk. Liever zetten we de schouders eronder en lopen we een tandje harder. Of we doen er nog een Jerusalema-dansje op, om de moed erin te houden. Allemaal volstrekt begrijpelijk en nobel, en heel kenmerkend voor de verpleegkundige. Maar op dit moment misschien niet zo handig voor de beeldvorming. De maatschappij is door de jaren heen verwend geraakt door het idee dat iedereen die het nodig heeft, overal en altijd zorg kan krijgen. En zo hoort het ook. Maar daardoor wanen mensen zich onschendbaar, en blijven ze massaal tot in de late uurtjes doorhossen, om vervolgens dronken tegen een paal te rijden of in het ziekenhuis te belanden met covid-19...

Als code zwart daadwerkelijk aan de orde is, kunnen we er niet meer voor iedereen zijn. Hoe graag we dat ook zouden willen. Dat credo komt heus wel weer terug, maar is nu even niet op z'n plaats. Niet nu het water ons aan de lippen staat en wij zelf op omvallen staan. Maar dan moeten we dat wel aangeven. Waarschuwen, stop zeggen, nee roepen. Je grenzen aangeven is nog nooit een teken van zwakte geweest. Het is altijd een teken van kracht. Sterker nog, het dwingt respect af. En laten we dat nu juist goed kunnen gebruiken.

Alexia Hageman

Hoofdredacteur Nursing
Alexia.Hageman@bsl.nl